

[Karl Olsen.]

lovforslaget i den form, hvori det foreligger, kommer til at lovgive på bemærkningerne. Vi vil som sagt meget gerne i udvalget diskutere administrationen og bestyrelsens sammensætning. Jeg er enig med venstres ærede ordfører i, at i den forelagte form kan vi i alt fald ikke tage det. Der er efter vor opfattelse lidt for rigeligt med bemyndigelser til undervisningsministeren.

Endelig må vi også have ganske nøje rede på retningslinierne for tildelingen af stipendierne, ikke mindst når det drejer sig om gymnasiaster. Nu må den helt urimelige sygekassegrænse forsvinde; den må ikke dukke op igen i forbindelse med denne lovgivning. Vi ved jo fra mange love, at det er så nemt at sætte dette skel, at sige: sygekassegrænsen! Vi må derfor også være betænkelige ved formuleringen i § 2, hvor der tales om „ubemidlede dygtige og evnerige unge“. Ubemidlede — det er et ord, vi ikke kan lade passere, uden at vi ganske klart får at vide, hvorledes administrationen vil blive. Vi kan altså ikke nøjes med bemærkningernes antydninger, ligesom vi heller ikke synes om de hyppige udtalelser om, at det og det må være overladt til undervisningsministeriets udformning, som lovforslaget iøvrigt opererer med. Vi må i udvalget have en virkelig grundig behandling af hele problemet, inden vi lader lovforslaget gå tilbage til den højtærede minister.

Lad mig slutte med at sige, at vi hilser lovforslagets fremsættelse med stor tilfredshed, at vi har både principielle indvendinger og mere formelle betænkeligheder, men at vi tilsiger vor medvirken til gennemførelse af hovedtanken i lovforslaget, og hovedtanken i lovforslaget er jo — jeg tillader mig igen at citere mit partis program — at enhver ung skal, uanset sine og sit hjemms økonomiske kår, kunne få den undervisning og uddannelse, der svarer til hans evner.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Vi i det radikale venstre ser med stor glæde på det initiativ, undervisningsministeren har taget for at gøre adgangen til den højere undervisning lettere. Den mere ligelige adgang for ungdommen til den højere skole og den

højere uddannelse i det hele taget, som her tilstræbes, har mit partis fulde tilslutning.

Der blev for et par år siden af den tidligere undervisningsminister gjort et forsøg, en begyndelse, gennem forslag her i tinget om at forhøje det beløb, der er til rådighed for legater og studielån. Folketinget hjalp dengang den daværende undervisningsminister et stykke frem, og jeg tror gerne, at han ville være gået et stykke videre, men det var der på det tidspunkt stærkere kræfter der holdt igen overfor, og vi kom altså dengang ikke længere.

Nu har den nuværende højtærede undervisningsminister taget et nyt stort skridt for at hjælpe de unge, og det hilser vi fra det radikale venstres side med glæde. Det må i et demokratisk samfund være en naturlig ting, at landets borgere er stillet lige med hensyn til deres børns undervisning, og forældrenes økonomiske kår bør ikke være en hindring for, at børn, der har evner og anlæg for læsning, får adgang til den højere skole. Det må være børnenes evner og ikke forældrenes økonomiske kår, der må være bestemmende for, om et universitetsstudium skal kunne gennemføres. Det vil også være det sundeste for samfundets udvikling, at elever, der kommer til de højere læreanstalter, er et bredt udsnit af befolkningen. Vore højere læreanstalter er jo indgangsporten til de højeste stillinger i samfundet, og det vil være naturligt, at de forskellige befolkningsgrupper bliver mere lige repræsenteret dér, end tilfældet er nu. Når der blandt vore akademikere er et så forholdsvis lille tal fra husmands- og gårdmandshjem, fra arbejder- og håndværkerhjem, skyldes det ikke, at børnene fra disse hjem har ringere anlæg eller evner for læsning; det skyldes simpelthen dette, at et studium er så kostbart og besværligt, at det store flertal ingen mulighed har for at gennemføre det.

Forslag til lov om „Ungdommens uddannelsesfond“ indeholder ikke mange faste regler om pengenes fordeling til de forskellige grupper af unge, der kan komme i betragtning. Det er måske også vanskeligt at give meget faste regler. Den bestyrelse, som skal forvalte disse midler, vil få stort råderum, men også et stort ansvar for, at en ligelig og retsindig fordeling bliver gen-